

ZRCADLENÍ LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

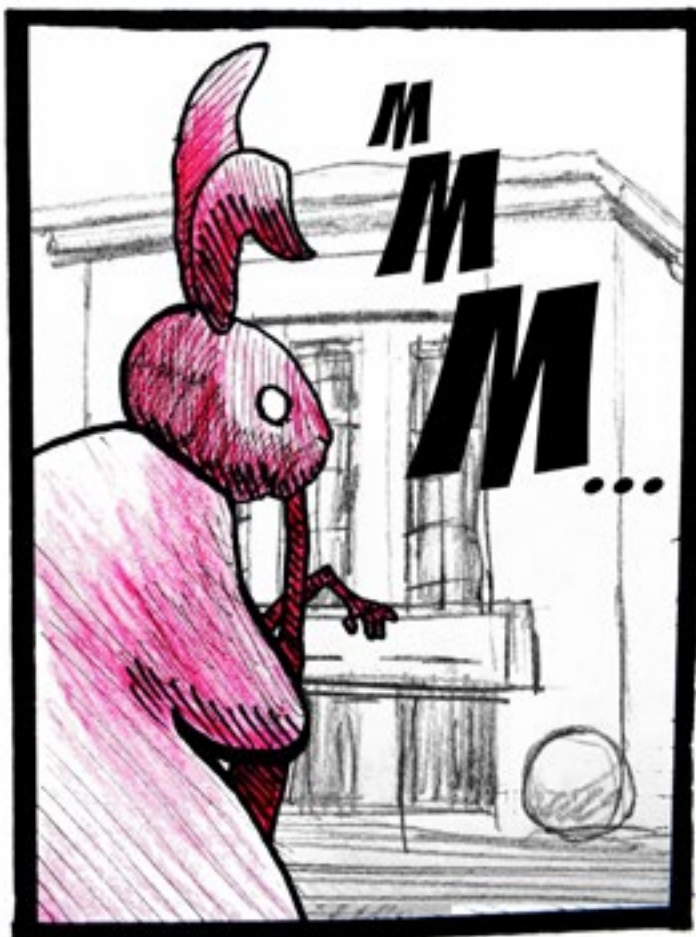
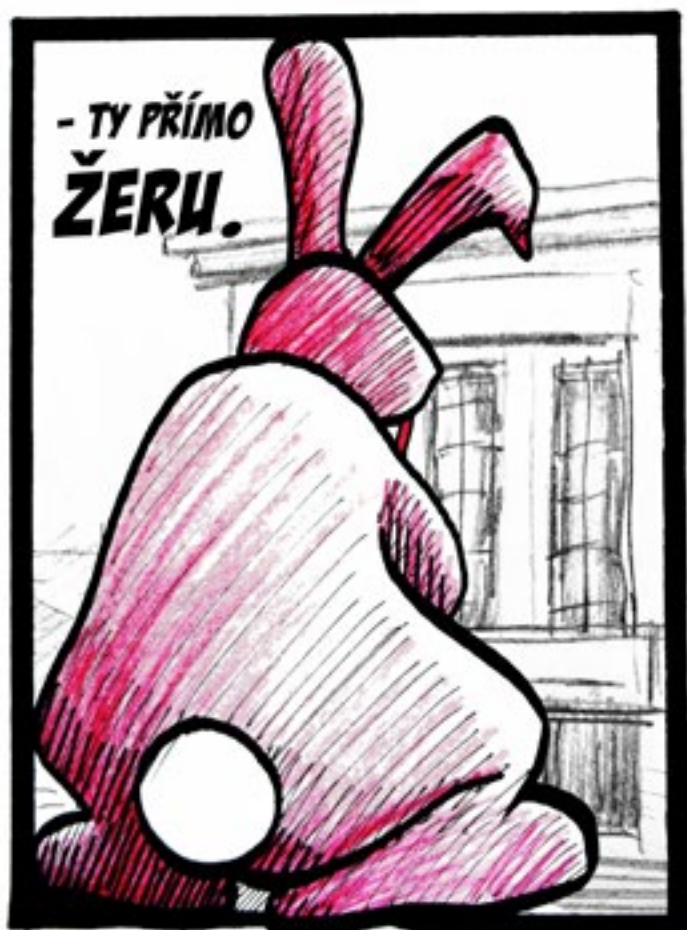
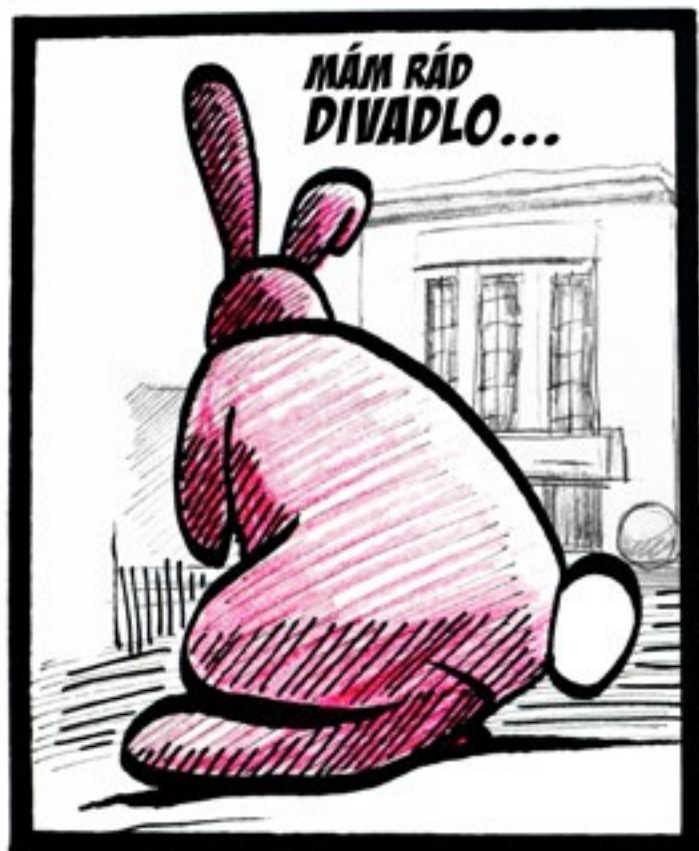

Smích skrz smích
aneb pozapomenutý
Čechovův strýček

Máte nějaký problém?
Prostě si o tom promluvte
a je vyřešeno!

GAML: Co umí krajina,
to vám Tomáš Bambušek ukáže

KRÁLÍČEK

EDITORIAL

Začalo Lounské divadlení, a tak se někteří na čtyři dny ocitneme v napohled malé bublině, uvnitř které se odehrávájí velké věci. Na jevišti, v zákulisí, před velkým soudem – porotou. Jen v naší redakci je nyní celkem klid. Jistě nejsem sám, kdo stráví prakticky celé ty dny ve Vrchlického divadle a odtrhne se tak od všeho toho zrychleného globalizovaného dění kolem, o kterém jsme díky elektronickým zlobítkům informováni, a je celkem složité, aby těm informacím člověk kamkoli uprchl. Za ta léta, která trávím na Divadlení – a že už si na pažbu, pokud se nepletu, brousím jedenáctý zářez – se to dařilo celkem dobře. Ono se totiž okolo zrovna v době Divadlení nestalo nic natolik velkého, aby se to k člověku dostalo. Nebo si na to nepamatuji. Nicméně mi nemohlo uniknout, jak náš nově inaugurovaný prezident, který se bál rukou dotknout Ústavy, si při své slavnostní řeči opět vzal na paškál některé novináře. Osobně se nevěnuji této profesi. Novinářem se stávám vždy jednou za rok a to ani ne tak novinářem, jako spíše organizátorem a sazečem našeho časopisu. Ale i přes to všechno se mě prezidentova slova dotýkají. A dotýkaly by se i v případě, že bych se já dotkl žurnalistického řemesla asi tak, jako se zrovna náš pan prezident dotkl oné výše zmíněné Ústavy naší republiky. Myslím si, že v krátkém čase poté, co mafiáni zastřelí slovenského investigativního novináře s jeho snoubenkou, měl by prezident sousedního státu svoje výroky přehodnotit a alespoň na pár týdnů si poznámky na adresu novinářů odpustit. Ne, ještě přitvrdí, čímž jen v některých lidech (jsou jich řady) vzbuzuje pohrdavost nad novináři, neúctu, a také inklinaci názorů k alternativním, ne tak

důvěryhodným zdrojům, převracejícím si realitu pro svůj vlastní prospěch a zisk. Na druhou stranu, co lze očekávat od zapšklého, pomstychtivého člověka, který by, nebýt prezidentem, posedával někde na předzahrádce své chalupy na Vysočině, otravoval svými výroky pouze kolemjdoucí důchodkyně a další spoluobčany a užíval si starobního důchodu se vši jemu samému tak vlastní povýšenou znechuceností, se kterou by nevnášel do společnosti pobouření a rozkládání už tak dost rozkládaných názorově odlišných skupin.

Nás naštěstí spojuje divadlo, ne prezident, takže se vnoříme do naší bubliny a doufám, že si ji nenecháme propíchnout ostrými bodáky některých nepříjemných událostí veřejného života. Divadlo má totiž naštěstí tu nádhernou vlastnost, umí – tedy někdy jen na okamžik, jindy na několik minut – vytrhnout člověka z reality a vtáhnout do děje reality iluzivní. O tom, zdali se to účinkujícím souborům podařilo, rozhodne odborná porota a hlasy diváků, i naši redaktori podají svůj názor veřejnosti k přečtení.

Jan Petržilka
šéfredaktor

REDAKCE

Šéfredaktor: **Jan Petržilka**

Redaktoři: **Michala Ildika Benešová, Tereza Cajthamlová, Vratislav Filípek, Markéta Fridrichová, Hana Gruntová Kolingerová, Petra Jantošová, Tereza Konrádová, Marek Mikulášek, Martin Mikulášek, Martin Nedvěd, Vojtěch Voytus Petržilka, Filip Plachý, Jan Sušer, Václav Šindelář, Jan Žižka**

Fotografové: **Věra Drápalová, Jan Petržilka, Martin Vojtěch**

Grafická úprava a sazba: **Jan Petržilka**

Komiks: **Kryšpín Anděl**

Korektorka: **Romana Anna Novotná**

Spolupracovníci: **František Bartoň, Martin Vojtěch**

Navštivte nás na facebookové stránce [Zrcadlení](#), kde najdete další fotografie a postřehy.

OBSAH

5 RECENZE

SMÍCH SKRZ SMÍCH ANEB POZAPOMENUTÝ ČECHOVŮV STRÝČEK

Redaktoři Vratislav Filípek a Marek Mikulášek zhodnotili představení libochovických ochotníků Můj strýček, Jeho Excellence s mírnou kritikou, leč vystihli i kladné stránky.

8 RECENZE

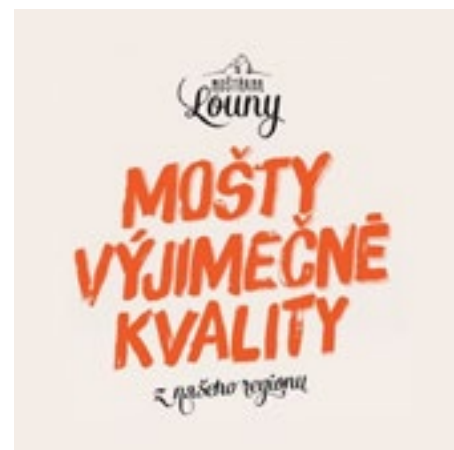
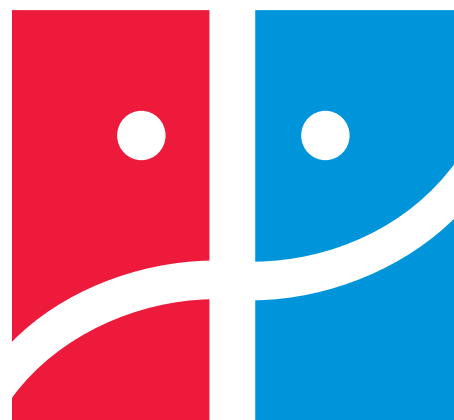
MÁTE NĚJAKÝ PROBLÉM? PROSTĚ SI O TOM PRO- MLUVTE A JE VYŘEŠENO!

Michaela Štruplová a Jan Žižka nenechali na představení Smíření rumburského spolku Hraničář suchou nit. Ostrou recenzi však uzavřeli smířlivě.

11 GAML

CO UMÍ KRAJINA, TO VÁM TOMÁŠ BAMBUŠEK UKÁŽE

„Hana Gruntová Kolingerová je snová, obrazy jsem neviděla, ale její text bere představivost pěkně na procházku,“ říká o pozvánce do galerie naše korektorka Romana Anna Novotná

PŘÍBĚHY Z DIVADELNÍ KAVÁRNY 2. díl

NEMYSLI A VYSTŘEL!
Živá stolní hra pro dva hráče.

www.pukec.cz

INZERCE

Prodloužená záruka	Pojištění počítačů a elektroniky	Záchrana dat	Splátkový prodej	Pozáruční servis notebooků a tabletů	Servisní balíčky pro počítače	Sestavování počítačů

INZERCE

WT
servis

CZC.CZ
rozumíme vám i elektronice

Louny: Mírové náměstí 128 | Rakovník: Trojanova 2106

AUTOŘI ČLÁNKU: VRATISLAV FILIPEK A MAREK MIKULÁŠEK

Smích skrz smích aneb pozapomenutý Čechovův strýček

MŮJ STRÝČEK, JEHO EXCELENCE | DS SCÉNA LIBOCHOVICE

Čtrnácté Lounské divadlení začalo zdramatizovanou povídkou Antona Pavloviče Čechova *Můj strýček, Jeho Excellence* v podání souboru Scéna Libochovice. A šlo o zahájení poměrně zdařilé.

Předloha je u nás prakticky neznámá, v knihovně si tohoto Čechova nepůjčíte. Českému publiku byla představena pouze její dramatizace v Českém rozhlase. Hra v podání Divadelního spolku Scéna Libochovice byla ruská až do morku kostí, a i když tak docela nesplnila provolání v programu, že bude hoře groteskní, alespoň tomu grotesknímu učinila zadost.

Scéna Libochovice představila svoji poměrně realistickou etudu na téma „jak vypadal život v čechovovském Rusku“. Dočkali jsme se tedy balalajky, Kaťuše, dokonce se vystřelilo i z oné příslovečné Čechovovy pušky. To, že jsme se octli mezi ruskou chasou, nám herci dali na vědomí hned v prvních vteřinách tancem a charakteristickou hudbou. Právě zvuk byl ale jednou ze slabších částí čtvrtelního představení – na scéně byl přítomen nástroj, ovšem hrálo se z reproduktoru, což působilo poněkud vyumělkovaně. Podkresová hudba byla navíc často nemístná až rušivá, když bránila divákům

slyšet zaznívající repliky. Jevišťe neoplývalo bohatými kulisami a plyšová zvířátka či rekvizity v podobě pouťových mečů ze dřeva působily trochu směšně. Ovšem divadlo se dá jistě hrát s minimem prostředků a na zážitek ze hry to větší vliv nemělo.

Na venkov, v začátcích hry ještě ryzí, vonný a svěží, přijíždí opěvovaný bratr ovdovělé Jelizavety Vadimovny (a tedy titulní strýček jejího zvědavého syna), aby si odpočinul od svých „nezměrných povinností“ ve službách jeho carské výsosti; od namáhavých cest po Evropě a zkažených móresů šlechty a nafintěné vrchnosti. Vitalij Vadimovič Chvostov je před-

staven jako velikán diplomacie, politiky a generality, samozřejmě se však jedná o rádoby světáckého, oprsklého protřelého arciburana, který jakoby sem vpadl z her Gogolových. Vskutku neodolatelně a autenticky jej ztvárnil Jiří Dědour. Role Chvostova byla Dědourkovi jako šitá na míru – ostatně sama režisérka přiznala, že jedním z důvodů, proč nakonec po hře sáhli, bylo, že měli v souboru ideálního představitele na Jeho Excelenci.

Zatímco Chvostov zneužíval svého okolí, nechával se hostit, poklonkovat si, odrážel snahy svého synovce něco se dozvědět o vojsku a brousil si zuby na správ-

covu ženu Naděždu, divák si rychle udělal obrázek o jeho charakteru. Libochovickému souboru se tak podařilo diváka nejen bavit, ale také donutit ho s mírným napětím očekávat, jak to celé vyvrcholí.

Bohužel Scéna ne úplně zvládla gradaci druhé poloviny hry, kdy jsme se o událostech vedoucích k důležitým zvratům dozvídali jakoby mimochodem. Kdo tři vteřiny nedával pozor, netušil, jak mohlo všechno takhle rychle skončit, a jak a proč byla statkářka donucena jednat. Zároveň byl divák vystaven zvláštnímu typu přestaveb scén, kdy vesnická čeleď čas od času sehrála nějakou srdceryvnou etudu, v níž dva jinoši soupeří o děvečky (jejichž představitelky byly věku vskutku nízkého a pro slabší pova-

hy to celé mohlo působit poněkud, ehm, na hraně zákona, a to i v carském Rusku) nebo v níž jinoši dělají slepice před „vrchností“, aniž by na to někdo nějak reagoval. Postavy celkově balancovaly na hraně realismu a výrazné stylizace, některé jako kdyby vypadly přímo z předminulého století (správce), některé měly předimenzované paruky (Jelizaveta), některé pak hraničily s parodií sebe sama (patrně záměrně – učitel Kisilenkin). Škoda je, že se v této inscenaci více ukazuje než skrývá, což jde trochu proti autorovi. U něj nás vždy nejvíc baví to, co se skrývá pod povrchem. Zde ale správce Dutyrev, který na nás od prvního okamžiku působí jako buran, vskutku až do konce zůstane buranem. Učitel, správcová, vlastně žád-

ná z postav (s výjimkou Jeho Excellence) se v průběhu hry nezmění. Možná kvůli tomu nepřišel onen „smích skrz slzy“, na který jsme byli v úvodu nalákáni, ale spíš jen „smích skrz smích“. Hlubší podtóny nám protentokrát zůstaly skryty.

Přes všechny zmíněné nedostatky hra plynula hladce, Dědourek byl vynikající především v monologiích – neznámých to českému divákovi – které působily až děsivě aktuálně, například zmínkami o ruské invazi do Karlových Varů. Zbytek ansámblu Dědourkovi snesitelně sekundoval a celá hra byla příjemným zážitkem, objevem milých a talentovaných herců a v neposlední řadě seznámením se zcela neznámým dílem velíkána Antona Pavloviče.

Rozhovor s režisérkou Alenou Burdovou a hlavním představitelem Jiřím Dědourkem

Prozradte mi, kde se vzal ten záhadný text?

Alena Burdová: My u nás děláme Libochovické divadelní léto a do poroty jezdí každoročně pan Jaroslav Kodeš, dělal s námi v minulosti i několik představení, a on mi jednou řekl, že dělal v rozhlasu hezký text, zdramatizovanou Čechovovu povídku, a že by se nám to mohlo hodit. Že máme takového vhodného představitele hlavní role. Zpočátku se mi to moc nezdálo, protože to bylo napsané jen asi na osmi stránkách, vypadalo to na dvacetiminutovou záležitost. Dlouho trvalo, než jsme se do toho vůbec pustili. My navíc nemáme režiséra, já jsem sice napsaná jako režisérka, ale neumím to. Nikoho jiného ale nemáme. Nakonec jsem se tedy rozhodla, že se pod to podepišu, i když to budeme dělat tak nějak dohromady.

Takže hlavní důvod, proč jste do toho nakonec šli, byl ten, že jste měli dobrého herce do titulní role?

Alena Burdová: Ano, to určitě.

Jiří Dědourek: Tak to jsem doteďka nevěděl!

A ty narážky na Rusy v Karlových Varech, to už je opravdu v té původní povídce?

Burdová: Ano. To tam všechno je.

Jak jste se vlastně dostal k amatérskému divadlu?

Dědourek: Naprosto omylem. Na začátku jsem dělal technika a jednou chyběli lidi na jevišti ve Furiantech, kde bylo 42 herců. Tak jsem se dostal k roli Bláhy. A přes Hrátky s čertem jsem se pak dostal třeba až k Audienci Václava Havla.

Tam hrajete sládka, předpokládám?

Dědourek: Ano. Na Vaňka nevypadám. Tam už máme něco k sedmdesáti reprízám.

Vy jste říkala, že snad dokonce čtyři herci hráli v tomto představení dneska poprvé?

Burdová: Ano, měli jsme dnes čtyři nové alternace. A bohužel jsme na to měli jen dvě zkoušky.

Dědourek: A teď si představte, že někdo na vás musí reagovat a stojí za váma! Nebo v té scéně, kdy se opíjím... Obě dívky byly dneska nové a nevěděly, kdy přesně mi mají dolít. Tak mi dolévaly pořád dokola! Já nevěděl, jak jim naznačit, že už nechci, že musím mluvit. Vypil jsem tam snad litr vody. Proto tam dneska byly takové prodlevy.

Jako strýček ve hře máte takové plamenné promluvy... Jaký je vlastně váš vztah k Rusku?

Dědourek: Nemůžeme slučovat Rusko a politiku Ruska. Když jsem přišel do styku s obyčejnými Rusy, bylo všechno v pohodě. Mám rád Rusko jako zemi. Rusko má širokou duši, vždyť i lidi se tam počítali na duše. Ovšem s Ruskem jako doktrínou mám velký problém. Tam se názorově velmi rozcházejí.

HODNOCENÍ POROTY

Předseda poroty **PhDr. Milan Strotzer** na úvod ocenil výběr u nás prakticky neznámého titulu; označil ho za dramaturgický objev. Sám prolistoval několik sbírek Čechovových povídek a hledal i na internetu, kromě jednoho rozhlasového zpracování ale o tomto titulu nikde nenašel jedinou zmínku. Jde o skvělého autora a zajímavou, až nečekaně aktuální látku. Pokud i v povídce opravdu dojde k tomu, že je Rus vesnicí vyhnán do Karlových Varů, jde o veliké vizionářství autora. Inscenace se mu líbí i v tom, že je dobře typově obsazená, což platí zejména pro postavu titulní, Jeho Excelenci Chvostova. To musí být nepřehlédnutelná persona a v tomto případě tomu tak skutečně je. Typově správně obsazené jsou ale i další figury – správčová, její manžel, učitel, mladý kluk... Pan Strotzer si nicméně kladl otázku, proč je při sledování dobré hry se slušnými herci pořád tak nesympatický. Proč to na něj jako celek nedolehlo? Zřejmě je to tím, že inscenace není v prostředcích tak úplně rozhodnutá. Čechova často vidáme hraného ve stylizaci, což většinou funguje. Fungují i klasická, realistická zpracování. Zde to ovšem zůstalo tak nějak uprostřed. Vidíme postavy hrané realisticky (strýček, správčová), ale vedle nich i postavy jasně stylizované (učitel, venkovská chasa). Inscenace by měla mít nějaký jednotný řád. Dále by podle pana doktora bylo dobré některé scény lépe vystavět. Několikrát jsme se sice pousmáli, ale nikdy nepopukali smíchy, i když potenciál tu byl. Vše se totiž říká tak trochu stejně. Navíc je problém v tempu, takzvané to „neroste“. Scéna, v níž se Jeho Excelence opíjí, je ukázkovým příkladem. Měl by být stále více v ráži a skončit svůj monolog téměř ve zběsilém tempu. V této verzi se ale Chvostov napije, řekne repliku, znovu se napije, znovu řekne repliku, a tempo tak bohužel neustále padá. Nerozhodnu-

té jsou i mezihry s tanečky a balalajkou – některé jsou jak vystřižené z ruského venkova a náhle se chlapci z chasy na chvíli promění ve slepice. Je to celkem vtipné, ale tento princip se nijak nerozvíjí a v inscenaci se objeví jen jednou, což diváka mate.

Herečka **MgA. Veronika Týcová** na pana Strotzera navázala, ale předěly se jí naopak velmi líbily. Vytvářely jakýsi kolorit, atmosféru, náladu. U kluků a holek, kteří hráli chasy, byla cítit škodolibá chuť si hrát (možná až pohrávat), což klidně mohl být samotný princip inscenace. I ona by ocenila, kdyby byly postavy buď reálné, nebo stylizované. Vykreslené jsou sice hezky, ale jejich proměňující se vztah k strýčkovi by měl být zřejmý. Zpočátku ho vnímají s nadšením jako spásu, ale postupem času by na nich mělo být patrné čím dál větší zklamání a šok. Především na postavě sestry Jelizavety, která je „strýčkovi“ (tedy svému bratrovi) logicky nejbližší. Jeho Excelenci vlastně vytvářejí lidé kolem něj, což zde zůstalo tak nějak na půli cesty. Strýček tu často

zůstává sám čnít. Paní Týcová na druhé straně ocenila, že situace měly tečky, a to včetně samotného závěru. Líbil se jí také výběr hudby, která vytváří atmosféru a jasně a okamžitě nám ukáže, kde jsme.

Scénograf a kostýmní výtvarník **Miroslav Král** v úvodu poděkoval za dobově udělaného Čechova, což se dnes příliš nenosí. I on se ale připojil k požadavku, aby postavy (resp. kostýmy a scéna) byly buď klasické, nebo stylizované. Zde se tříska silně stylizovaná scénografie a reálný kostým (učitel jak z MCHATu, strýček jako Capitano). Dívky z chasy mají krásné účesy, Jelizaveta stylizovanou paruku jako z Mrazíka, sexbombě statkářce pak vlasy zakrývá čepec, což jde proti postavě. Herci hrají s naivistickými umělými výrazovými prostředky, ale pak jedí reálný chléb a sůl. Když strýček zabije ovci, očividně si pak místo skopového pochutnává na kuřeti. V textu se mluví o krásné čínské váze, ale v představení místo toho hraje malá vázička, co skoro není vidět. Zřejmě pro tuto hru mohl být lépe nastaven nějaký jednotný systém.

OSOBY A OBSAZENÍ

Předloha: Anton Pavlovič Čechov

Dramatizace, úprava a překlad: Jiří Strnad

Režie: Alena Burdová

Dramaturgie: Josef Jan Kopecký, Tereza Vodochodská

Scéna a kostýmy: Renata Grolmusová, Milan Hrzán, Olga Psotová

Hudební spolupráce: Jiří Dědovek, světla a zvuk: Jaromír Tlustý

Hrají: Jiří Dědovek, Naďa Hladíková, Ktristián Valeš, Vít Kotě, Lukáš Burda, Alena Talácková, Milan Hrzán, Kristýna Hájková, Eliška Hrdá, Jiří Chadraba, Vít Líbal

AUTOŘI ČLÁNKU: MICHAELA ŠTRUPLOVÁ, JAN ŽIŽKA

Máte nějaký problém? Prostě si o tom promluvte a je vyřešeno!

SMÍŘENÍ | DS HRANIČÁŘ RUMBURK

Ordinace ve Vrchlického divadle, Ulice o deseti hercích, Večery pod lampou. I takovéto nové názvy kolovaly v divadelní kavárně po odehrané autorské hře s názvem Smíření. Je to jedna z osmnácti inscenací, které divadelní soubor z Rumburku může nabídnout. Věřím, a jistě nejsem sám, že v jejich repertoáru se nachází lepší „kousky“, než jaký jsme mohli vidět právě ve čtvrtek večer. Ovšem – co bylo špatně? Kde se stala chyba? To jsou otázky, které jsem si kladl po navštívení této hry. Ovšem pro návštěvníky z řad slečen, žen a dam to byl takový dárek k Mezinárodnímu dni žen. Celou hru odehrály pouze ženy.

Ve čtvrtek večer jsme mohli zaznamenat autorskou hru Majky Koukolské s názvem Smíření od Divadelního souboru Hraničář z Rumburku. Pokud čekáte, že se v tomto odstavci dočtete přesnější určení žánru této inscenace, jste na omylu. Dokonce ani během hodnocení nebyl sám PhDr. Milan Strotzer (předseda poroty) schopen onen žánr přidělit. Nakonec člen poroty Miroslav Král tuto inscenaci přirovnal k Večerům pod lampou (mladší čtenáři nechť se poptají u svých maminek nebo babiček, cože to je), s čímž nešlo nesouhlasit.

Celý děj se odehrává v bytě paní Ale-

ny, která se vyrovnává se ztrátou svého manžela způsobem rozmlouvání se zmíněným nebožtíkem. Tyto rozpravy nejsou nikterak dlouhé, jsou ovšem trochu nudné – přeci jen posloucháte nahrávku z reproduktorů. Jak správně poznamenali MgA. Veronika Týcová (členka odborné poroty) a PhDr. Milan Strotzer, lepší by pro diváky i účinkující byl „živý nebožtík“, který by dějem tak nějak proplouval a mluvil s paní Alenou přímo fyzicky. V pokoji se dále nachází také paní Jana – též dáma v letech – u které je však i po čase těžké určit, v jakém vztahu je s Alenou (nakonec to byla kamarádka). Do

toho nám na jeviště přiběhnou další ženy, a to Magda, Marta a Soňa. Poslední dvě zmíněné ženy nám s sebou ještě přiveďdou své dcery Elišku, Terezu a Valerii.

Zde právě nastává ten největší problém, se kterým jsem se potýkal po dobu celého představení. Nejenže jsem se začal ztrácet v počtu postav a čekal, kdy ještě příběhne zvědavá sousedka, dva psi a kouzelník Pokustón, ale hlavně jsem přestával vnímat význam jednotlivých osob. Navíc při takovémto množství lidí na jevišti začínou jednotlivé postavy postrádat prostor pro rozvoj své role, což, alespoň dle mého názoru, je pro

celé představení nesmírně důležité.

Jistě se paní režisérka snažila naznačit problémy každé z dam, nicméně žádný problém není přesněji rozluštěn (je jen naznačen). Jen u paní Aleny, kde je problém jasný už od začátku. Postupem celé hry máme možnost zjistit ještě jeden vnitřní rozpor této dámy, a tím je její snacha Magda (Monika Herinková), u které vlastně pořádně nevíme, proč je problémem. Snad jen to, že je manželkou Alenčina syna Radka.

Celá nepřehlednost je završena dialogy, které postrádají smysl, rovnováhu, jsou nepřehledné a jsou tak nešikovně postavené, že divák nedokáže rozpoznat, co je důležité a co ne. Jediným štěstím dialogů je to, že ženy poslušně čekají, než předchozí domluví, a nepřekřikují se.

Co se týče dialogů, je tu ještě jedna věc – unylost a monotónnost dialogů. Ať se děje co se děje, osoby na jevišti mluví stále stejně. Neodliší od sebe radost, smutek, vztek, ani klid. To je pro pochopení celé inscenace dost zásadní. Ovšem není to tak u všech. Najdou se zde výjimky, např. Jana (Jana Zachová) nebo Soňa (Lenka Srbecká).

Po zhruba hodině dialogů a drobných vtípků (kdy některé byly dost povedené) se dostáváme ke konečnému smíření. Paní Alena totiž souhlasila s nabídkou své snachy, že se přestěhuje do jejího domu, a že tak stará dáma nebude muset trávit celé dny sama s rozpravami s nebožtíkem.

Závěrem bych chtěl uklidnit účinkující, jejich přátele i čtenáře. V tomto článku jsem celou hru hodně kritizoval, stejně jako porota. Nicméně je nutno dodat, že u některých scén jsem se pobavil. Velké díky bych poslal především směrem k paní, která ztvárnila učitelku Soňu, která dle mého pohledu naprosto vystihla osobnost a degeneraci z povolání učitelky, a byla tak jednou z nejvýraznějších rolí celé inscenace. I když se to letos ne zcela povedlo, věřím, že DS Hraníčář zavítá na Divadlení někdy příště a ukáže, že jsou špičkoví herci.

ROZHOVOR S HEREČKOU LENKOU SRBECKOU

Ihned po vyslechnutí verdiktu poroty jsem neváhala a jala se chopit jedné z akterek dámské jízdy Smíření. Čekání na porotu bylo napínavé, názory skutečně propracované, nicméně herečky si po celou dobu udržely výbornou náladu a při pokročilé hodině čtvrtého večera se již těšily na cestu domů. Pár minut si na mne však vyhradila Lenka Srbecká, která ztvárnila učitelku Soňu, matku Terezy a Valerie.

Musím říct, že představení Smíření je opravdu inspirované životem. Zajímalo by mě, jak jste se jako herečka cítila na jevišti?

Cítila jsem se velmi dobře, protože paní režisérka mi to napsala trošku na tělo – já jsem opravdu učitelka. I když teda doufám, že ne takhle bláznivá. (smích)

A copak učíte?

Já učím na prvním stupni, takže úplně všechno.

Bylo cílem oslovit spíše „úžasné rodiče“, nebo „Agátky, Terezky, Valerie a Elišky“?

Spíš asi rodiče, ale díky tomu, že na představení chodí třeba i spolužačky našich kolegyně, tak si myslím, že hra oslovuje i mladé.

No a jaký máte pocit z názoru poroty?

Já si myslím, že když je o čem mluvit, tak je to dobré. I když je co kritizovat. Naopak když moc není o čem, tak to je „průserový“ představení. Ale stejně si myslím, že to bylo dobrý a že měli

pravdu, v lecčem samozřejmě. Je totiž náročné takovou hru napsat a je pravda to, co tam kolegyně říkaly; půl roku po zkoušení jsme se v tom pořád nějak nevyznaly. Takže obdivuji každého diváka, který to teda rozklíčoval napoprvé.

A nakonec –

Myslím, že to pravda není, protože ze začátku jsem přesně takhle uvažovala – že to pochopí opravdu jenom ženská, že je to ženská hra a že prostě když si pozvu nějakýho kamaráda, tak to pro něj nebude ono. Ale je pravda, že na posledním představení se chlapi strašně bavili. Takže jsem změnila názor – myslím, že i chlap si v tom najde svoje.

Děkuji za rozhovor.

HODNOCENÍ POROTY

Po úvodu od Milana Strotzera, kterým seznámil posluchače s porotou a letmo i s DS Hraničář, se slova ujala Veronika Týcová, která vše odstartovala pár věcnými otázkami, které se možná honily hlavou i nejednomu divákovi. Jedna z nich zněla: „A čím to vlastně byly zkušenosti?“, přičemž paní režisérka odpověděla, že čerpala výhradně od sebe. Druhá se týkala toho, co byla vlastně ona cesta ke smíření, ke kterému vybízí samotný název díla.

Navazovala úvaha o samotné podstatě díla. Veronika se pozastavila nad obsáhlostí. Na scéně byly ženy tří generací, které se potýkaly s problémy každodenního života – muži, rozvod, poměr mezi prací a rodinou, ztráta manžela... prvků bylo tolik, že bylo těžké neztratit se v tom shonu i při čtení předlohy. „Vůbec jsem nevěděl, kdo, s kým a co,“ okomentoval Miroslav Král.

Výtka, na které se porotci shodli, byl hlas muže ze zákrobí promlouvajícího ke své manželce vycházející z reproduktorů. Všichni by ocenili, kdyby místo nahrávky byl angažován živý herec.

Dynamika děje byla neúměrná schopnosti řadového diváka udržet krok s tím, co se vlastně v příběhu odehrává. „Konverzační teze jsou nerealistické,“ říká. Až na pár scén chybí pocit reálného prostředí, řeč je příliš „knižní“ a pubertální dívky jsou až příliš uvědomělé. Pohled Milana Strotzera se vcelku shodoval s názorem porotkyně Týcové, hlouběji se však ponořil do samotného výkladu konverzačního dramatu. On by to zkrátka nenazval divadlem. Chyběl mu konflikt, děj mu nepřišel dostatečně poutavý, význam některých scén hledal jen těžko. Scéna s popěvkem „Život je jen náhoda“ a následným zmižením v zákulisí pro něj byla nesmyslná a možná až nadbytečná. „Sorry, takhle jsem to viděl,“ ospravedlňuje svou pří-

močarou kritiku. I tak ale vyzdvihl potenciál hereček a některé dialogy, ve kterých byly reálné pauzy mezi reakcemi jednotlivých postav. Divadlo podle něj ale nemá být realita, proto je pro něj tento literární žánr neurčitý. Nakonec se vyjádřil Miroslav Král, který se zaměřil především na estetiku jeviště. Velmi ocenil rekvizity, které v něm evokovaly kulturní domy 80. let, to „retro“ a drapérie v pozadí scény. Měl však pár výhrad ke kostýmům, které podle něj mohly lépe dokreslit jednotlivé osobnosti postav dospívajících slečen, dokonce doplnil pár rad, které by podle něj vylepšily jednotlivé scény a celkový dojem z vystoupení.

Dále se porota shodla, že i když má hra své mouchy, autorka má rozhodně potenciál a herečky předvedly velice slušné výkony. I samotná režisérka přiznala, že to pro ni byl oříšek, ale vystoupení ji rozhodně nezklamalo. To ostatně ani porotce, kteří se souborem DS Hraničář již mají zkušenost a vědí, že před sebou měli šikovné herečky, před které

byl jen postaven nelehký úkol ve složitém žánru. Vyznění bylo však nakonec pozitivní, symbolicky se jednalo minimálně o velice pěkné zpestření MDŽ.

OSOBY A OBSAZENÍ

Režie: Majka Koukolská

Kostýmy: Jana Zachová

Scéna: Radim Purchart

Housle: Jolana Škachová

Napověda: Michal Kratochvíl

Hrají: Alena Winterová, Jana Veselá, Eliška Papežová, Zdenka Jančová, Marta Papežová, Magdalena Mänzelová, Jana Zachová, Lenka Srbecká, Tereza Hofmanová, Valerie Svačinková

GAML: Co umí krajina, to vám Tomáš Bambušek ukáže

Pole, stromy, cesty, nebe, voda, horizont, barvy, světlo – prostě krajina. Je tu jasná struktura nejasně členěných mas, které do sebe netrpělivě vtékají. Kmitání a chvění, rytmizace pevnými a silnými tahy. Jak když sejmeš krajinu pohledem. Není chvíle pro přílišné detaily, je tu naopak prostor pro opravdu velký prostor. Robustní imprese, která člověka unese, aniž by se bál, že ji rozbije. Je tu bažení, schvácená uchvácenost a – zdá se – štěstí? Vdech a výdech, pozířování očima, rozlévání v krevním oběhu. Krajinná krása. Hledej snad autora, který se vážně zakoukal, nechal se oslnit a dává vědět o velké scéně lidského pobývání.

Tomáš Bambušek má kořeny v Lounech, kde před více než dvaceti lety se svým bratrem Miroslavem a dalšími společně prováděli divadelní kusy. Kotrmelce, kreace a různorodé výhřezy. Řekni cokoliv, všechno se dá použít, třeba bezohledně. Kreátor všechno zhltně, luskem prstu vydá výstup. Rozhodně nic nemimořádného, výzva pro vnímání diváka. Byl to prostě D.I. Lebedung. Přílnavý k industriální estetice. Stará lounská vodárna, to bylo Divadlo, původní kotelnu zase dneska nikdo nezná jinak než jako Multiprostor. Ztvárňování hereckých rolí nemělo v rozvrhu Tomáše Bambuška dlouho konkurenci. Jeho zájem sice brzy obydloval plátna, muselo se však nejdříve něco stát, aby si autora opanovala krajina. Pro sebe je především tvůrce. Podstatou tvůrce je být konstruktivní transformace: vyvrhovat tvary, tváře, tvory, a taky patvary a stvůry. Bambuškovo tvarování obchází prostředníky,

regulace a konvence. Prolamuje normalizovaný jazyk, tak jak to dělá při hře se slovy, tak to dělá i s věcmi. Přejde napřímo, vezme ji, demontuje a vtělí svoji bytnost. Propojuje umělé materiály, často již vyvržené procesem masové spotřeby a mající své alter ego v pestrobarevné hromadě skládky. Přimíchává přírodní elementy. Zadělavá tak do tvarů povahu postindustriálního světa.

Do toho se stále více rozlévá krajina. Je středem pozornosti v ateliéru, kde dominuje světlé, teplé a útulné dřevo. V jeho krajině malbě je něčeho víc a něčeho méně. Zdůrazněna je perspektiva pozorovatele. Autor nic složitějšího nevymýšlí. Vystavuje se, nechává se ozařovat a čeká na zážeh. Zanechává odraz toho, co pro něho zůstalo důležité. Některé elementy nechává zaznít silněji, zatímco jiným se nepodařilo zanechat stopu. Nechává komponovat, přesto vytváří skladbu, v níž zaznívají tóny aktuálního ladění předlohy. Ta se mění, a proto je každý obraz jiný, jinak nabitý.

Proč je všechno tak krásný – jak vítá návštěvníky název aktuální výstavy – je zdánlivě otázka. Více je zvoláním z přebytku úžasu. Bezprostřední zůstává, větší prostor dostává to vně, to okolo. Autor aktualizuje sebe jako člena entity, která ho přesahuje, a prožívá její účinky. Krajinu se nebojí pevně zachytit. Na chvíli ji podrží, než ji zase propustí a ponechá svévoli, aby se k ní zase přiblížil. Vlastně je to něčím hrozně jednoduchý. Je prostě u krajiny. Je s ní, v ní a ví o ní.

Vernisáž výstavy v sobotu 10. 3. od 17.00.

Caramell
hotel&café

- útulný, moderní hotel v centru Louny
- kapacita 16 lůžek
- velký výběr jídla a pití v hotelové restauraci

Louny - Mírové náměstí 56 | +420 602 741 034 | www.caramell.cz

14. Antikotel
tradiční přehlídka lounských hudebních skupin

Restaurace Stromovka Louny 25. a 26. květen 2018

PODĚKOVÁNÍ

Zrcadlení Lounského divadlení vzniká z dobrovolné aktivity zúčastněných redaktorů, kteří píšou články bez nároku na honorář. Velké díky si zaslouží naši sponzoři (Vrchlického divadlo, WT Servis, hotel Caramell, restaurace Minigolf, Moštárna Louny), kteří přispěli buď finančně, nebo ve formě pohostinských služeb.

Veškeré získané finanční prostředky jsou vynakládány na tisk a zajištění občerstvení pro redaktory. Děkujeme také Vrchlickému divadlu za ochotné poskytnutí prostor pro zřízení redakčního štábu.

Festivalový bulletin Zrcadlení Lounského divadlení vychází již od roku 2006, letos s celkovým nákladem 260 kusů.

